

Arrest

nr. 80 839 van 8 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van staatloze nationaliteit te zijn, op 19 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 16 april 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 mei 2012.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. WOUTERS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart staatloos te zijn, van Armeense origine, en geboren in Baku, in de voormalige Sovjetrepubliek Azerbeidzjan. Eind 1989 of begin 1990 na het uitbreken van het conflict in Nagorno-Karabach werden uw moeder en uw zontje gedood. U vluchtte samen met uw twee dochters naar de provincie Rostov, Russische Federatie. Jullie gingen er in het dorp Tchaltar wonen. Daar werd uw zoon M.T.(...) (O.V. X) geboren. Van de plaatselijke autoriteiten kreeg u een tijdelijk verblijfsdocument als vluchteling. U verkocht goederen op de markt. In 2000 kreeg u bezoek van de

broer van uw ex-man. Uw ex-man was van Azerische origine. Zijn broer liet uw zoontje tegen uw zin besnijden. U was bang dat uw ex-man ook naar Tchaltaar zou komen om uw kinderen van u af te nemen. U vluchtte daarom samen met uw drie kinderen naar Oekraïne. Daar woonden jullie enkele jaren in de regio Resjetilovski. U deed verschillende keren een aanvraag om er een officiële verblijfsregistratie te bekomen, maar uw aanvraag werd telkens geweigerd. Daarna verhuisden jullie naar de stad Poltava waar u een appartement huurde. Ook daar slaagde u er niet in om een officiële verblijfsregistratie te bekomen. Daarom konden uw kinderen nooit naar school gaan. U onderwees hen thuis. Omdat u de politie geld betaalde, kon u wel goederen op de markt verkopen en op die manier in jullie levensonderhoud voorzien. In de zomer van 2011 kreeg uw zoon problemen met enkele van zijn Armeense vrienden. Toen hij op een keer samen met hen naar de sauna was gegaan, hadden ze gezien dat hij besneden was en daarom dachten ze dat hij moslim was. Uw zoon werd door hen geslagen. Enige tijd later vielen ze op een nacht jullie appartement binnen en bedreigden jullie. Daarna besloten jullie onder te duiken bij vrienden. In december 2011 vertrok u samen met uw zoon verborgen in de laadruimte van een vrachtwagen naar België. Uw twee dochters moesten achterblijven, omdat er niet genoeg plaats was in de vrachtwagen. Jullie vroegen op 15 december 2011 asiel aan.

B. Motivering

Uit uw verklaringen is gebleken dat u en uw zoon geen staatsburgerschap bezitten en dat jullie sinds 2000 permanent in Oekraïne verbleven hebben tot aan jullie vertrek naar België in december 2011. Jullie vrees voor vervolging dient dan ook beoordeeld te worden ten aanzien van het laatste land van gewoonlijk verblijf, namelijk Oekraïne.

U verklaarde dat uw zoon in Oekraïne problemen kreeg met enkele Armeense vrienden van hem, nadat ze te weten waren gekomen dat hij besneden was. Om die reden werd uw zoon in elkaar geslagen door hen. Ze vielen jullie appartement binnen en bedreigden jullie. Daarnaast verwees u ook naar uw algemene moeilijke levensomstandigheden in Oekraïne omwille het feit dat jullie geen officiële verblijfsregistratie konden verkrijgen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 06/02/2012, p. 9-12).

Vooreerst dient er op gewezen te worden dat er enkele opmerkelijke tegenstrijdigheden werden vastgesteld tussen uw verklaringen met betrekking tot de aangehaalde vervolgingsfeiten en de verklaringen die hierover afgelegd werden door uw zoon.

Zo verklaarde u dat de Armeense vrienden van uw zoon op een nacht jullie appartement zijn binnengevallen en jullie bedreigd hebben. U beweerde dat zowel u, uw zoon, en uw twee dochters daarbij aanwezig waren en dat ze uw zoon toen niet geslagen hebben, maar hem enkel bedreigd hebben. U stelde dat hij al eerder in elkaar werd geslagen door zijn vrienden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 06/02/2012, p. 9-11). Uw zoon stelde echter in strijd met uw verklaringen dat zijn vrienden rond vijf uur 's avonds jullie appartement zijn binnengevallen en dat u toen niet thuis was. Hij verklaarde dat enkel hijzelf en uw dochter A.(...) aanwezig waren. Uw zoon beweerde verder dat hij tijdens deze inval in elkaar geslagen werd (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal van M.T.(...), d.d. 06/02/2012, p. 4-5).

Voorts stelde u dat noch u noch uw zoon na de inval in jullie appartement bij de politie klacht hebben ingediend tegen deze personen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 06/02/2012, p. 11-12). Uw zoon beweerde daarentegen uitdrukkelijk dat jullie na de inval meerdere keren samen naar het politiebureau gegaan zijn om er klacht in te dienen tegen de daders (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal van M.T.(...), d.d. 06/02/2012, p. 5-6).

Toen uw zoon met deze tegenstrijdige verklaringen geconfronteerd werd, had hij hier geen afdoende uitleg voor. Hij bleef gewoon bij zijn verklaringen en stelde dat u de vragen misschien niet goed begrepen had (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal van M.T.(...), d.d. 06/02/2012, p. 6), waardoor de vastgestelde tegenstrijdigheden niet opgeheven worden.

Verder kan nog worden opgemerkt dat uw zoon onaannemelijk weinig informatie kon verschaffen aangaande de identiteit van zijn vervolgers. Toen hem gevraagd werd naar namen van deze personen, kon hij slechts van twee van hen de voornaam opgeven, wat toch uiterst merkwaardig te noemen is, aangezien hij eerder verklaarde samen met deze personen opgegroeid te zijn en met hen bevriend te zijn geweest (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal van M.T.(...), d.d. 06/02/2012, p. 3-4).

U verklaarde weliswaar aan geheugenproblemen te lijden waardoor u zich bepaalde zaken niet meer zou kunnen herinneren (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 06/02/2012, p. 9-10). Ter staving van deze beweerde geheugenproblemen legde u echter geen enkel medisch en/of psychologisch attest voor waardoor u niet aannemelijk kon maken dat de vastgestelde tegenstrijdigheden hieraan te wijten zouden zijn. In het gehoorverslag zijn verder ook geen indicaties aanwezig dat u geheugenproblemen kent, u legt tijdens het gehoor volledige en gedetailleerde verklaringen af.

Dergelijke flagrante tegenstrijdigheden en vaagheden aangaande feiten die toch betrekking hebben op de kern van jullie asielrelaas ondermijnen de algemene geloofwaardigheid van jullie verklaringen op fundamentele wijze. Van een asielzoeker mag immers worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Met betrekking tot de door u aangehaalde algemene moeilijke levensomstandigheden in Oekraïne omwille van uw gebrek aan een officiële verblijfsregistratie (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 06/02/2012, p. 7, 12), kan worden opgemerkt dat uit uw verklaringen gebleken is dat u onvoldoende pogingen ondernomen hebt om uw verblijfssituatie in Oekraïne te regulariseren. U verklaarde weliswaar dat u zich in uw opeenvolgende woonplaatsen telkens tot de plaatselijke paspoort- of migratiedienst gewend hebt, maar dat men altijd weigerde om u enige verblijfsdocumenten te verstrekken. U stelde het meerdere keren geprobeerd te hebben, en de laatste keer een jaar vóór uw vertrek (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 06/02/2012, p. 5, 7). Toen u vervolgens gevraagd werd of u zich dan niet tot andere en/of hogere overheidsinstanties gewend hebt, aangezien u bij deze instantie toch geen verblijfsdocumenten kon bekomen, beweerde u enkel dat dit geen zin had, omdat men toch nergens naar u zou willen luisteren (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 06/02/2012, p. 8). Deze verklaring is echter slechts een loutere veronderstelling van uwentwege die u niet kon staven met enig objectief gegeven. U verklaarde namelijk niet eens geïnformeerd te hebben tot welke andere diensten of instanties u zich alsnog kon wenden om uw verblijfssituatie te regulariseren. U stelde dat u daarvoor te moe en te ziek was (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 06/02/2012, p. 8), wat weinig aannemelijk te noemen is. Uw beweringen dat niemand binnen de Armeense gemeenschap u hierover enig advies wilde geven en dat u ook niet wist of andere personen met dezelfde herkomst als u al dan niet officiële verblijfsdocumenten bekomen hadden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 06/02/2012, p. 5, 7) zijn evenmin overtuigend te noemen. Gezien u al ongeveer tien jaar permanent in Oekraïne verbleef en gezien u er door een gebrek aan officiële verblijfsdocumenten in uiterst moeilijke omstandigheden moest leven, kan redelijkerwijs dan verwacht worden dat u toch ernstige en veelvuldige pogingen zou ondernemen om zich te informeren welke andere mogelijkheden er eventueel voorhanden waren om officiële verblijfsdocumenten te bekomen. Bovendien wist u zelf dat de reden van de weigering van de overheidsdiensten om u een officiële verblijfsregistratie te verschaffen te maken had met het feit dat u geen enkel document ter staving van uw identiteit en uw herkomst kon voorleggen. U stelde dat u al uw persoonlijke documenten bij uw vlucht in Azerbeidzjan had achtergelaten. Toen u daarop gevraagd werd welke pogingen u dan had ondernomen om alsnog dergelijke documenten te bekomen, stelde u slechts dat u één keer gebeld had naar kennissen van u in Azerbeidzjan en hen gevraagd had om voor u documenten te bekomen, maar dat u daarna niets meer van hen gehoord had (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 06/02/2012, p. 6). Redelijkerwijs kan echter verwacht worden dat u in dat geval toch meerdere ernstige pogingen zou ondernomen hebben om dergelijke documenten te bekomen. U stelde weliswaar dat u bang was om zelf contact op te nemen met officiële instanties in Azerbeidzjan, omdat u bang was dat uw ex-man u dan zou terugvinden. U kon echter niet uitleggen op welke manier uw man u zo zou kunnen vinden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 06/02/2012, p. 6), waardoor aan deze uitleg maar weinig geloof gehecht kan worden. Gezien bovenstaande vaststellingen dient dan ook geconcludeerd te worden dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat het voor u werkelijk onmogelijk was om uw verblijfssituatie in Oekraïne te regulariseren.

Bovenstaande vaststellingen zijn niet van die aard dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het Commissariaat-generaal in hoofde van uw zoon, M.T.(...) (O.V. 6.930.752), die zich voor zijn asielaanvraag baseerde op dezelfde asielmotieven als u, ook een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekster zich op een schending van de regels van behoorlijk bestuur en de artikelen 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Verzoekster beroept zich ook op een schending van de motiveringsplicht van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991).

Artikel 52 van de vreemdelingenwet is niet geschonden, daar de bestreden beslissing genomen werd op basis van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet dat de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om verzoekster de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 te weigeren.

Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Verzoekster kan zich dan ook niet dienstig steunen op een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur zonder te concretiseren welk beginsel van behoorlijk bestuur hij geschonden acht en op welke manier de bestreden beslissing dit beginsel zou schenden.

De verzoekende partij klaagt de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aan evenals de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2. De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas

te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Gedr. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratoire opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.4. De Raad meent dat het voorleggen van identiteitsdocumenten een essentieel element is in elke procedure. Het niet voorleggen van dergelijke documenten dient op aannemelijke wijze verklaard te worden. De Raad stelt echter vast dat verzoekster en haar zoon in dit verband flagrant tegenstrijdige verklaringen afgelegd hebben.

In haar Verklaring nr. 21 (stuk 8) stelt verzoekster dat zij documenten had, maar dat deze werden in beslag genomen door het leger in 1990. Tijdens het gehoor verklaart verzoekster: "*Onze papieren zijn in ons appartement achtergebleven, wij hebben niets meegenomen*" en vermeldt zij geen inbeslagname door het leger.

De zoon van verzoekster stelt dat hij documenten had, maar ze niet meer heeft en zijn moeder er meer over weet (Verklaring, nr. 21, stuk 9). Zijn moeder stelt echter dat hij thuis geboren werd en geen papieren had.

Bij gebrek aan coherente verklaringen maken verzoekster en haar zoon niet aannemelijk dat zij geen identiteitsdocumenten hadden of hebben.

Daarenboven wijst de bestreden beslissing er op dat de verklaringen van verzoekster met betrekking tot haar pogingen om documenten te bekomen en de onmogelijkheid om haar verblijf te regulariseren in Oekraïne niet overtuigen: "*Met betrekking tot de door u aangehaalde algemene moeilijke levensomstandigheden in Oekraïne omwille van uw gebrek aan een officiële verblijfsregistratie (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 06/02/2012, p. 7, 12), kan worden opgemerkt dat uit uw verklaringen gebleken is dat u onvoldoende pogingen ondernomen hebt om uw verblijfssituatie in Oekraïne te regulariseren. U verklaarde weliswaar dat u zich in uw opeenvolgende woonplaatsen telkens tot de plaatselijke paspoort- of migratiedienst gewend hebt, maar dat men altijd weigerde om u*

enige verblijfsdocumenten te verstrekken. U stelde het meerdere keren geprobeerd te hebben, en de laatste keer een jaar vóór uw vertrek (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 06/02/2012, p. 5, 7). Toen u vervolgens gevraagd werd of u zich dan niet tot andere en/of hogere overheidsinstanties gewend hebt, aangezien u bij deze instantie toch geen verblijfsdocumenten kon bekomen, beweerde u enkel dat dit geen zin had, omdat men toch nergens naar u zou willen luisteren (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 06/02/2012, p. 8). Deze verklaring is echter slechts een loutere veronderstelling van uwentwege die u niet kon staven met enig objectief gegeven. U verklaarde namelijk niet eens geïnformeerd te hebben tot welke andere diensten of instanties u zich alsnog kon wenden om uw verblijfssituatie te regulariseren. U stelde dat u daarvoor te moe en te ziek was (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 06/02/2012, p. 8), wat weinig aannemelijk te noemen is. Uw beweringen dat niemand binnen de Armeense gemeenschap u hierover enig advies wilde geven en dat u ook niet wist of andere personen met dezelfde herkomst als u al dan niet officiële verblijfsdocumenten bekomen hadden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 06/02/2012, p. 5, 7) zijn evenmin overtuigend te noemen. Gezien u al ongeveer tien jaar permanent in Oekraïne verbleef en gezien u er door een gebrek aan officiële verblijfsdocumenten in uiterst moeilijke omstandigheden moest leven, kan redelijkerwijs dan verwacht worden dat u toch ernstige en veelvuldige pogingen zou ondernemen om zich te informeren welke andere mogelijkheden er eventueel voorhanden waren om officiële verblijfsdocumenten te bekomen. Bovendien wist u zelf dat de reden van de weigering van de overheidsdiensten om u een officiële verblijfsregistratie te verschaffen te maken had met het feit dat u geen enkel document ter staving van uw identiteit en uw herkomst kon voorleggen. U stelde dat u al uw persoonlijke documenten bij uw vlucht in Azerbeidzjan had achtergelaten. Toen u daarop gevraagd werd welke pogingen u dan had ondernomen om alsnog dergelijke documenten te bekomen, stelde u slechts dat u één keer gebeld had naar kennissen van u in Azerbeidzjan en hen gevraagd had om voor u documenten te bekomen, maar dat u daarna niets meer van hen gehoord had (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 06/02/2012, p. 6). Redelijkerwijs kan echter verwacht worden dat u in dat geval toch meerdere ernstige pogingen zou ondernomen hebben om dergelijke documenten te bekomen. U stelde weliswaar dat u bang was om zelf contact op te nemen met officiële instanties in Azerbeidzjan, omdat u bang was dat uw ex-man u dan zou terugvinden. U kon echter niet uitleggen op welke manier uw man u zo zou kunnen vinden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 06/02/2012, p. 6), waardoor aan deze uitleg maar weinig geloof gehecht kan worden.”

Verzoekster maakt haar huwelijk met een Azeri, haar herkomst uit Baku, gebrek aan documenten en illegaal verblijf in Oekraïne niet aannemelijk.

2.5. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) meent dat het relaas van verzoekster ongeloofwaardig is omdat er tegenstrijdigheden zouden bestaan tussen de verklaringen van verzoekster en deze van haar zoon. Verzoekster gaat echter niet akkoord met deze gevolgtrekkingen. Zij meent dat het normaal is dat er kleine verschillen zijn tussen beide verklaringen. Iedere persoon zou namelijk feiten anders beleven en deze op een andere manier navertellen. Verzoekster meent dat wel vaststaat dat er over de essentiële bestanddelen van het verhaal geen tegenstrijdigheden zijn en de verhalen elkaar perfect aanvullen.

Verder meent verzoekster dat het perfect normaal is dat men na lange tijd, en tevens rekening houdend met de situatie van stress, niet meer alle data en de kleinste details kan herinneren. Dit is perfect menselijk en hieruit kan men niet afleiden dat het verhaal in zijn geheel niet geloofwaardig zou zijn.

Verzoekster vermeldde tijdens het gehoor al dat zij ziek is en zich bepaalde dingen nog moeilijk kan herinneren.

Verzoekster stelt ook dat er rekening gehouden dient te worden met het feit dat het hier gaat om twee aparte interviews en dat de vraagstelling betreffende dezelfde feiten mogelijk anders is gebeurd, waardoor de antwoorden kunnen verschillen.

In tegenstelling tot de commissaris-generaal meent verzoekster dat hier ook gaat om kleine tegenstrijdigheden die geen afbreuk zouden kunnen doen aan de grond van de zaak, namelijk de problemen zoals weergegeven in het asielrelaas van haar en haar zoon. De commissaris-generaal zou dan ook op basis van onjuiste motiveringen en onvolledige gegevens, na een overdreven summier onderzoek naar de ware toedracht van de zaak concluderen dat verzoekster niet bewijst te voldoen aan de voorwaarden voor het bekomen van de status van vluchteling.

De bestreden beslissing stelt: “(...)Vooreerst dient er op gewezen te worden dat er enkele opmerkelijke tegenstrijdigheden werden vastgesteld tussen uw verklaringen met betrekking tot de aangehaalde vervolgingsfeiten en de verklaringen die hierover afgelegd werden door uw zoon.

Zo verklaarde u dat de Armeense vrienden van uw zoon op een nacht jullie appartement zijn binnengevallen en jullie bedreigd hebben. U beweerde dat zowel u, uw zoon, en uw twee dochters daarbij aanwezig waren en dat ze uw zoon toen niet geslagen hebben, maar hem enkel

bedreigd hebben. U stelde dat hij al eerder in elkaar werd geslagen door zijn vrienden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 06/02/2012, p. 9-11). Uw zoon stelde echter in strijd met uw verklaringen dat zijn vrienden rond vijf uur 's avonds jullie appartement zijn binnengevallen en dat u toen niet thuis was. Hij verklaarde dat enkel hijzelf en uw dochter A.(...) aanwezig waren. Uw zoon beweerde verder dat hij tijdens deze inval in elkaar geslagen werd (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal van M.T.(...), d.d. 06/02/2012, p. 4-5).

Voorts stelde u dat noch u noch uw zoon na de inval in jullie appartement bij de politie klacht hebben ingediend tegen deze personen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 06/02/2012, p. 11-12). Uw zoon beweerde daarentegen uitdrukkelijk dat jullie na de inval meerdere keren samen naar het politiebureau gegaan zijn om er klacht in te dienen tegen de daders (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal van M.T.(...), d.d. 06/02/2012, p. 5-6).

Toen uw zoon met deze tegenstrijdige verklaringen geconfronteerd werd, had hij hier geen afdoende uitleg voor. Hij bleef gewoon bij zijn verklaringen en stelde dat u de vragen misschien niet goed begrepen had (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal van M.T.(...), d.d. 06/02/2012, p. 6), waardoor de vastgestelde tegenstrijdigheden niet opgeheven worden.(...)”.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat, in tegenstelling tot wat verzoekster stelt, de aangehaalde tegenstrijdigheden wel degelijk deel uitmaken van de kern van verzoeksters asielrelaas en dat het geen onbelangrijke details betreft. Verder is de Raad van mening dat het hier geen kleine verschillen betreft en dat deze tegenstrijdige verklaringen niet kunnen verklaard worden door te stellen dat iedere persoon feiten anders beleeft en op een andere manier naverteld. De Raad meent dat tegenstrijdige verklaringen afgelegd door personen, die getuigen waren van dezelfde feiten en die de kern van het asielrelaas raken, inderdaad een aanwijzing is voor het gebrek aan geloofwaardigheid van het asielrelaas.

De Raad wijst ook nog op de volgende tegenstrijdigheden in de verklaringen: De zoon van verzoekster stelde bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij met zijn vrienden naar de sauna ging en dat zij zagen dat verzoeker niet besneden was, terwijl dat bij hun als moslim wel het geval was (vragenlijst van M.T.(...) Commissariaat-generaal p. 3), terwijl verzoekster zelf verklaarde dat zij uit Oekraïne moesten vluchten omdat zij en haar familie beschuldigd werden moslim te zijn omdat haar zoon besneden was (gehoor Commissariaat-generaal p. 9).

Elk interview brengt stress met zich mee en feiten van vervolging kunnen tot stress leiden, maar verzoekster toont niet aan dat dit het haar niet mogelijk maakte op effectieve wijze deel te nemen aan haar interview. Dit blijkt ook niet uit het gehoorverslag. De commissaris-generaal neemt zijn beslissing op grond van de feitelijke elementen die hem worden aangereikt door de asielzoeker. Van verzoekende partijen kan dan ook worden verwacht dat zij, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van hun asielaanvraag, de feiten die de aanleiding waren voor hun vlucht op een geloofwaardige en coherente manier zouden kunnen weergeven aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van hun asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofde van de asielzoekers aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève en/of tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de geheugenproblemen die verzoekster aanhaalt stelt de bestreden beslissing het volgende: “(...)U verklaarde weliswaar aan geheugenproblemen te lijden waardoor u zich bepaalde zaken niet meer zou kunnen herinneren (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 06/02/2012, p. 9-10). Ter staving van deze beweerde geheugenproblemen legde u echter geen enkel medisch en/of psychologisch attest voor waardoor u niet aannemelijk kon maken dat de vastgestelde tegenstrijdigheden hieraan te wijten zouden zijn. In het gehoorverslag zijn verder ook geen indicaties aanwezig dat u geheugenproblemen kent, u legt tijdens het gehoor volledige en gedetailleerde verklaringen af.(...)”.

De Raad schaart zich achter dit motief.

Verzoekster stelt dat met een dergelijke motivering iedere asielaanvraag afgewezen kan worden. De commissaris-generaal zou enkel a décharge verzoeksters dossier onderzocht hebben en doelbewust op zoek zijn gegaan naar tegenstrijdigheden en zou aan de hand van de vraagstelling en houding doelbewust aangestuurd hebben op deze tegenstrijdigheden. Verzoekster meent dat met een andere vraagstelling duidelijk zou zijn dat de kern van de verklaringen van haar en haar zoon overeenkomen. Verzoekster meent dat vaststaat dat zij en haar zoon bij een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst weldegelijk dienen te vrezen voor hun leven. Zij zouden enerzijds dienen te vrezen voor de bevolking omwille van hun afkomst en anderzijds de politie omdat zij geen identiteitspapieren heeft.

Verzoekster meent verder dat zij minstens onder de toepassing van de subsidiaire bescherming valt. Dit zou blijken uit de bijgebrachte stukken.

Op grond van de gegevens van het dossier heeft de commissaris-generaal vastgesteld dat verzoekster en haar zoon niet in staat blijken te zijn om doorheen hun verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken daar er werd vastgesteld dat hun asielaanvraag ongelooftwaardig was wegens vage, tegenstrijdige en onwaarschijnlijke verklaringen.

Verzoekster stelt verder dat zij er alles aan heeft gedaan om de nodige documenten te bekomen, maar zij is er na jaren proberen niet in geslaagd identiteitsdocumenten te bekomen. Verzoekster stelt dat zij al het mogelijke gedaan heeft, maar dat zij zonder papieren uit Azerbeidzjan niet aan documenten kon geraken. Verzoekster is dan ook van mening dat het louter veronderstellingen zijn van de commissaris-generaal waar deze stelt dat verzoekster onvoldoende inspanningen geleverd heeft om documenten te bekomen. Hieromtrent werd geen enkel onderzoek bevolen of contact opgenomen met de instanties ter plaatse om te controleren of verzoeksters verklaringen met de werkelijkheid overeenstemmen. Verzoekster meent dat de veiligheid van haar en haar familie niet gegarandeerd kan worden door de plaatselijke autoriteiten net omdat zij geen verblijfspapieren hebben.

Verzoekster meent ook dat de motivering van de commissaris-generaal loutere veronderstellingen zijn die niet door bewijsstukken worden gestaafd. Er dient echter gekeken te worden naar de concrete situatie van verzoekster en niet naar de algemene situatie. De commissaris-generaal zou dan ook de regels van behoorlijk bestuur geschonden hebben door verzoeksters dossier onvoldoende grondig te onderzoeken. De commissaris-generaal toont nergens *in concreto* aan dat verzoekster bij terugkeer naar Oekraïne geen problemen zou ondervinden.

Verzoekster meent niet alleen dat de bestreden beslissing gemotiveerd is op basis van onjuiste en niet bewezen gegevens, maar ook dat zij onvoldoende gemotiveerd is bij gebrek aan een duidelijk onderzoek van de ware toedracht van de zaak en zij meent ook dat deze beslissing genomen is met machtoverschrijding.

Verzoekster klaagt machtoverschrijding in hoofde van verweerder aan. Een beslissing is slechts met machtoverschrijding genomen wanneer ze steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven (RvS, nr. 7681 van 4 maart 1960; RvS, nr. 8094 van 30 september 1960; RvS, nr. 11.519 van 23 november 1965), hetgeen *in casu* manifest niet het geval is.

Verzoekster stelt dat de commissaris-generaal verwijst naar een louter eigen interpretatie van de feiten en staft deze interpretaties met geen enkel objectief element en verzoekster meent dat dit niet volstaat, aangezien er ook steeds dient gekeken te worden naar de concrete situatie ter plaatse.

Verzoekster dient met concrete argumenten aan te tonen om welke redenen de motieven van de bestreden beslissing niet volstaan om de bestreden beslissing te dragen en zij blijft hier in gebreke. Hierboven wees de Raad er ook op dat verzoekster haar huwelijk met een Azeri, haar herkomst uit Baku, gebrek aan documenten en illegaal verblijf in Oekraïne niet aannemelijk maakt.

De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissingen correct zijn, steun vinden in de administratieve dossiers en betrekking hebben op de kern van verzoekers hun asielaanvraag. Aangezien in de bestreden beslissingen ernstige gebreken in de verklaringen van verzoekers worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissingen. Immers, de bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partij die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die zij aanhaalt. Na lezing van de administratieve dossiers dient te worden geconcludeerd dat verzoekers er niet in slagen tegemoet te komen aan de op hen rustende bewijslast.

De Raad benadrukt dat een asielzoeker niet noodzakelijk documenten dient neer te leggen ter staving van zijn asielaanvraag, maar dat bij gebrek aan overtuigende bewijzen, *in casu* van zijn herkomst, mag verwacht worden dat hij coherente, overtuigende en aannemelijke verklaringen aflegt. Van een asielzoeker wordt immers verwacht dat hij volledige medewerking verleent bij het onderzoek van een asielaanvraag (RvS, 140.264, 7 februari 2005; RvS, 139.311, 14 januari 2005; RvS, 132.743, 22 juni 2004).

Verzoekers bieden als asielzoekers geen reëel zicht op hun verblijfssituatie/afkomst en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, zodat zij door eigen toedoen de asielinstanties verhinderen zich een juist beeld te vormen over hun werkelijke nood aan internationale bescherming. Zoals bepaald in paragraaf 205 van het UNHCR *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status* is het de plicht van de asielzoeker de waarheid te vertellen en alle pertinente informatie aan te brengen

betreffende hemzelf en zijn verleden opdat de onderzoeker in de mogelijkheid wordt gesteld alle relevante feiten te beoordelen.

Vermits verzoekers geen duidelijkheid scheppen over hun verleden en de hieraan verbonden verblijfplaatsen en afkomst, stellen zij de Raad in de onmogelijkheid hun beschermingsnood correct te beoordelen.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.6. In een tweede middel beroept verzoekster zich op een schending van de artikelen 3 en 14 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM).

Verzoekster stelt dat een weigering van haar asielaanvraag in principe neerkomt op het feit dat zij terug kan geleid worden naar haar land van herkomst. Verzoekster meent echter dat uit haar verklaringen voldoende aanwijzingen blijken dat zij bij terugkeer naar haar land van herkomst het slachtoffer zal worden van handelingen die verboden zijn door artikel 3 EVRM. Verzoekster stelt dat zij door het land te ontvluchten ook blootgesteld is aan represailles bij terugkeer naar haar land van herkomst. Zij zou nog steeds gezocht worden en tevens mishandeld worden.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient het volgende te worden opgemerkt. De schending van artikel 3 EVRM kan niet dienstig aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een terugleidingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan.

Daarenboven stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Verzoekster toont niet aan dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM ruimer zijn dan artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen desbetreffend in dit arrest wordt gesteld.

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij door het land te ontvluchten ook blootgesteld is aan represailles bij terugkeer naar haar land van herkomst.

Artikel 14 van het EVRM kan enkel aangevoerd worden in combinatie met een van de andere rechten of vrijheden vermeld in het verdrag. Hierbij dient te worden opgemerkt dat in overeenstemming met deze bepaling niet alleen de in het Verdrag, maar ook in de aanvullende protocollen gegarandeerde rechten en vrijheden zonder discriminatie verzekerd moeten worden (J. VANDE LANOTTE en G. GOEDERTIER, *Overzicht publiek recht*, Brugge, Die Keure, 2001, 343). Verzoekster toont echter niet aan dat uit de bestreden beslissing enige discriminatie met betrekking tot de door het EVRM of de aanvullende protocollen verzekerde rechten en vrijheden kan afgeleid worden.

2.7. In een derde middel beroept verzoekster zich op een schending van de artikelen 5 en 8 EVRM.

Verzoekster stelt dat het duidelijk is dat zij niet veilig zal zijn bij terugkeer naar haar land van herkomst omdat zij dit heeft verlaten voor landverraad, terwijl artikel 5 EVRM een verbod inhoudt op de schending van de persoonlijke vrijheid en veiligheid. Verzoekster stelt verder dat zij noch in Armenië, noch in Oekraïne een inkomen of een plaats om te verblijven heeft en dat haar familie nog steeds wordt gezocht.

Ook de schending van artikel 5 EVRM kan niet dienstig aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een terugleidingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 12 maart 2008, nr. 180.930).

Verzoekster wijst er verder op dat artikel 8 EVRM onder meer de eerbiediging van het recht op een familie- en gezinsleven en de eerbiediging van het recht op een privéleven beschermt, terwijl het voor verzoekster quasi onmogelijk zal zijn om dit recht uit te oefenen omdat zij bij haar terugkeer mishandeld en uitgestoten zal worden.

Een schending van artikel 8 EVRM kan enkel dienstig worden aangevoerd wanneer het gezinsleven daadwerkelijk geschonden dreigt te worden. Een loutere weigeringsbeslissing van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus zonder daaraan gekoppeld bevel om het grondgebied te verlaten, houdt geen schending in van het desbetreffende artikel. De Raad wijst er ook op dat verzoeksters integratie in België geen relevante factor is in het kader van een procedure voor het krijgen van de status van vluchteling of de subsidiaire bescherming.

Het middel is niet gegrond.

2.8. Verzoekster verwijst naar humanitaire gronden. Verzoekster wijst erop dat zij inmiddels een band heeft opgebouwd hier in België en heeft zich in de maatschappij geïntegreerd. Verzoekster zou alle banden verbroken hebben met haar voormalig thuisland en kent reeds goed Nederlands.

Noch de commissaris-generaal noch de Raad hebben de bevoegdheid om een verblijfsrecht toe te kennen op basis van humanitaire gronden. Er is geen wettelijke bepaling die toelaat louter op basis van humanitaire overwegingen de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen aan verzoeker.

2.9. Verzoekster heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoekster aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, toegevoegd rechter in
vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS